

Meditacions: dimecres després de l'Epifania

Reflexió per meditar el
dimecres després de l'Epifania.
Els temes proposats són: la vida
oculta de Jesús; fer present la
cura de Déu; el valor del treball
ordinari.

DURANT trenta anys va estar
amagada aquella gran llum que
havia vingut a il·luminar tot el món
(cf. *Is* 9, 2). El gran misteri de
l'Encarnació va quedar ocult durant
llarg temps als ulls dels homes. El Fill
de Déu va viure any rere any
subjecte als seus pares, en un petit

poble de Galilea, dedicat a una feina normal. El nostre Senyor és «Déu que s'amaga, Déu d'Israel, salvador» (*Is* 45, 15).

«Jesús, creixent i vivint com un de nosaltres, ens revela que l'existència humana, els quefers corrents i ordinaris, tenen un sentit diví. Per molt que hàgim considerat aquestes veritats, ens hem d'omplir sempre d'admiració en pensar en els trenta anys d'obscuritat, que constitueixen la major part del pas de Jesús entre els seus germans els homes. Anys d'ombra, però per a nosaltres, tan clars com la llum del sol. Més ben dit: resplendor que il·lumina els nostres dies i els dona una autèntica projecció, perquè som cristians corrents, que menem una vida ordinària, igual que la de tants milions de persones en els llocs més diversos del món»^[1].

Jesucrist va voler passar la major part de la seva vida a la Terra amagat en el silenci de Natzaret. «I si el Senyor així va voler amagar-se, què haurem de fer nosaltres que vivim per Ell sota el jou suau de la gràcia?»^[2]. Considerem ara una vegada més aquesta vida oculta de Jesús, que volem imitar. Com ell, volem ser llevat enmig de la massa, fermentar el nostre entorn passant desapercebuts. «Així visqué Jesús durant sis lustres: era *fabri filius* (Mt 13, 55), el fill del fuster. Després vindran els tres anys de vida pública, amb el clamoreig de les multituds. La gent se sorprèn: qui és aquest?, on ha après tantes coses? Perquè justament la seva vida havia estat la vida comuna del poble de la seva terra. Era el *faber, filius Mariae* (Mc 6, 3), el fuster, fill de Maria. I era Déu, i estava realitzant la redempció del gènere humà, i *estava atraient a si totes les coses* (Jn 12, 32)»^[3].

«COM qualsevol altre esdeveniment de la seva vida, sense sentir-nos-en afectats, sense reconèixer-los com allò que són: crides que ens fa el Senyor perquè sortim del nostre egoisme, de la nostra comoditat»^[4]. Com Jesús, volem també créixer en edat, en gràcia i en saviesa (cf. *Lc* 2, 52). La contemplació de la vida oculta del Senyor porta llums concretes a la nostra vida diària: ens parla d'aquesta unitat de vida, senzilla i forta, que hem de cultivar cada dia.

Tota la nostra vida té valor de corredempció; l'ànima creix, madura sobrenaturalment en «l'acompliment exacte de les obligacions d'ara. — Aquest treball —humil, monòton, menut— és oració palesada en obres que et disposa a rebre la gràcia de l'altre quefer —gran, ample i fondo— amb què somies»^[5]. Quan procurem

treballar amb aquesta perspectiva divina, la nostra feina adquireix un sentit completament nou; pot ser camí per portar Déu cap al nostre entorn. Amb la nostra feina i el nostre servei podem fer present la cura de Déu cap a cada persona. Cada projecte, cada tasca i cada gest pot contenir d'alguna manera l'amor, nostre i de Déu, cap a les persones a les quals es dirigeixen.

Contemplem Jesús, el Verb de Déu, amagat al taller de Natzaret tants anys, contemplat només pel Pare i l'Esperit Sant, per Maria i Josep. Tindrem un renovat desig de conèixer-lo, d'imitar la seva vida amagada a Natzaret, tan fecunda naturalment i sobrenaturalment.

«PERMETEU-ME —ens diu sant Josepmaria— de tornar un altre cop

a la ingenuïtat, a la senzillesa de la vida de Jesús, que ja us he fet considerar tantes vegades. Aquests anys ocults del Senyor, no són pas res sense significat, ni tampoc una simple preparació dels anys que havien de venir després: els de la seva vida pública. Des de 1928 vaig comprendre clarament que Déu desitja que els cristians prenguin exemple de tota la vida del Senyor. Vaig entendre especialment la seva vida oculta, la seva vida de treball ordinari enmig dels homes: el Senyor vol que moltes ànimes trobin llur camí en els anys de vida callada i sense brillantor. Obeir la voluntat de Déu és sempre, doncs, sortir del nostre egoisme; però no necessàriament implica reduir això a allunyar-se de les circumstàncies ordinàries de la vida dels homes, igual que nosaltres pel seu estat, per la seva professió, per la seva situació en la societat.

»Somio —i el somni s'ha fet realitat— multituds de fills de Déu, santificant-se en la vida de ciutadans corrents, compartint afanys, il·lusions i esforços amb les altres criatures. Necessito dir-los a crits aquesta veritat divina: si resteu enmig del món, no és perquè Déu s'hagi oblidat de vosaltres, no és perquè el Senyor no us hagi cridat. Us ha invitat a continuar amb les activitats i amb les ansietats de la terra, perquè us ha fet saber que la vostra vocació humana, la vostra professió, les vostres qualitats, no són gens alienes als seus designis divins, sinó que Ell les ha santificades com una ofrena gratíssima al Pare»^[6].

Déu no s'oblida de cap dels seus fills i el temps transcorregut a Natzaret ens mostra com omplir d'amor de Déu les realitats ordinàries. El seu exemple ens permet entreveure el gran sentit que té cadascun dels nostres gestos i il·lusions. «El treball —continua sant

Josepmaria—, tot treball, és testimoni de la dignitat de l'home, del seu domini sobre la creació (...). Perquè, a més a més, en haver estat assumit per Crist, el treball se'ns presenta com una realitat redimida i redemptora: no només és l'àmbit en què l'home viu, sinó mitjà i camí de santedat, realitat santificable i santificadora»^[7]. En contemplar la vida oculta de Jesús, aquests llargs anys de feina a Natzaret, descobrim un meravellós model a imitar. Demanem a santa Maria i a sant Josep que ens ajudin a realitzar en nosaltres aquesta vida que van compartir amb el Senyor.

^[1] Sant Josepmaria, *És Crist que passa*, n. 14.

^[2] Sant Climent Romà, *Carta als Corintis*, n. 16.

[3] Sant Josepmaria, *És Crist que passa*, n. 14.

[4] Ibid, n. 15.

[5] Sant Josepmaria, *Camí*, n. 825.

[6] Sant Josepmaria, *És Crist que passa*, n. 20.

[7] Ibid, n. 47.

pdf | document generat
automàticament des de [https://
opusdei.org/ca-ad/meditation/
meditacions-dimecres-despres-de-
lepifania/](https://opusdei.org/ca-ad/meditation/meditacions-dimecres-despres-de-lepifania/) (01/02/2026)